

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUI

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
Jardí de la Reina, 19
Palma de Mallorca

SONARÀ CADA DIJOURS SI TÉ BUF A SES GANYES

PAGAMENT A LA BESTRETA
Un Trimestre, UNA Pesseta
Un número solt, CINC cts.

L'ERA

A tots els jugadors

Aquel dia a Son Macià tot-hom estava desesperat. Acabava de morir l'amo'n Miquel, un homo mes bó qu'el pá i an-e qui tota la gent del poble devía qualque favor.—L'amo'n Miquel tenia una seixantena d'anys, i dexava dos fills: el major era en Pep, de denou anys, tan bo com son pare, i que per no tenir cap vici, ni tan sols fumava. El segón, en Juan, era un atlot de dasset anys, també bona persona, però més aficionat a dos diumenges que a un dia fener,

La dona de l'amo'n Miquel ja feia molts d'any que podria terra. L'amo'n Miquel era un homo com n'hi ha pocs. De ben menut se trobà tot sol en el mon, treballà com un negre, i a l'època en que l'hem conegut, tenia un bon passament. Era propietari de dues possessions grandetes, i de varies cases a la vila.

De les dues rotetes (com deia modestament) ell ja ho havia dit molts de pics an els atlots, la major, Son Macià, al dia qu'ell moriria, havia d'esser p'en Pep, i l'altra, que li deien «Son Axut» seria d'en Juan. Cuidant bé les dues possessions, donaven més que per viure: podien esser uns senyors.

En Pep i en Juan, acabat de morir l'amo'n Miquel, además de la pena natural de haver perdut un pare tan bò, estaven molt preocupats per certes paraules, que los havia dites durant l'agonia. Se morí donant-los consells, i tenguent ja el ronquet de la mort les digué: «...I ara es...col...tau-me bé, fillis meus. Es el mi...llor con...sell que vos puc do...nar. ...Mai, pero mai, fassau cap era a ca vos...tra per...que...». — I quant ho anava a dir, s'inclinà una mica, estregué fort la creu que tenia entre les mans, i caigué pesadament demunt el llit. — La seua ànima cansada de sufrir les miseries humanes, acabava de aplegar-se amb la de la seva esposa.

Passà temps: els dos atlots se feren homos i cada un se posà a dirigir la finca que son pare li havia dexat.—Tots dos se recordaven sempre de les darreres paraules de l'amo'n Miquel, però arribaren a creure que quant aquest les va dir, estava delirant.—Quin interès havia de tenir mon pare—deia en Juan—de que jo no fassi mai cap era a son Axut, essent axí qu'ell sempre deia que quant les coses s'arreglarien n'hi faria una.—En Pep arribà a convencer-lo de que encara que pa-

resqués un desbarat, respectás la darrera idea de son pare, i en Juan dexà de fer l'era a «Son Axut», a pesar de la molta falta que li feia, ja que cada any per batre havia de tragar les garbes a Son Macià, perdent, per lo tant, molt de temps i de diners.

I les coses mudaren.—Mentres qu'en Pep feia feina i aumentava el capitalet que son pare li havia dexat, en Juan se topà amb uns bons amics, que quant veren que tenia doblers, se proposaren prendre-los-hi. Comensaren a fer-li la bona, i el convidaren a beure, del beure passaren a fer un set i mig jugant unes quantes pessetes per passar el rato, (en bon dia fener i a les nou del matí), en Juan perdé i per rescabalar-se lo perdut, tornà a jugar, però aquest pic ja varen esser duros; i axí heu repetí un parell de pics, sempre perdent, fins que a la fi completament esculat, i amb un humor de mil dimonis prengué'l camí de ca seua.

Desde aquell dia en Juan no pareixia el mateix. Alegre com era antes, se tornà mal humorat i del caràcter irritable que solen tenir els jugadors.—Prengué un majoral i no se tornà mirar «Son Axut». Ben dematí s'en anava i no hi tornava fins a les altes hores de la nit. Perque en Pep l'aconsejà, casi'l se menjà, i li va dir que no tornás pus mai a ca seua.—Quant manco s'ho pensava se trobà que devía cantidats grossíssimes a tots els senyors del poble, i com el temps passava, i no tenia doblers per pagar, no va tenir mes remei que vendre «Son Axut» i no li bastà lo que n'hi donaren per cubrir els deutes.

Voltros creis que s'escalivà?—Completament al revés. Menjava malament i poc; dormia pels hostals endeutant-se, però tot-duna que tenia un cèntim li faltaven cames per jugar-lo.

Al mateix temps qu'ell passava tanta miseria, en Pep posava carruatge.—En Pep quant vejà la mala situació d'en Juan li oferí recullir-lo, lo qual aquest no voigué aceptar de cap manera. Volia estar libre. En quant a doblers en Pep no n'hi va voler dar cap mai: sabia que de les seues mans s'en anirien an el Casino.

Una dematinada preciosa del mes de Juny, ja lluna il·luminava la polsosa carretera de devant «Son Axut» per on caminaven dos homos. Un d'ells era en Juan, de més mal humor que mai perque havia perduda una cantidat molt grossa, i com no la podia pagar l'havien amenassat de dur-lo a presili. L'altre era un perdut com ell, qui goint de no sé

quin embui, feia poc temps que era arribat an el poble d'en Juan. Tots dos tenien poca conversera, la tristor i la rabia los dominava per complet. A pesar de lo que acap de dir, quant passaven per devant un sementer de «Son Axut», el foraster no va poder estar d'admirar-se vejent un ametlerar molt garrit que hi havia plantat l'amo'n Miquel.

—I axò de qui es?—preguntà.

En Juan se quedà pensatiu i a la fi va dir: —Ara es d'un senyor ciutadà... un temps era meu.

No havia acabat de dir axò, quant amb gran sorpresa de l'amic qui es creia havia tornat loco, se pegà un cop an el front i se posà a plorar com un nin. Havia comprés, encara que massa tart, les paraules de son pare moribond: No fassau mai cap era! — L'enigma, que tant los havia preocupats, estava descifrat.

Amb lo cor traspasat de dolor, i proment tallar-se una ma, antes que tornar a tocar una carta, s'agenollà i comensà a resar devotament per l'ànima d'aquell vellet, que tant l'havia estimat, i que desde'l cel el beneia, plorant, plorant d'alegria.....

I dins la llunyania se sentí lladrar un cà; l'esquella de les auvelles i el so del fabiol qu'es perdia camp endins, cap a la serra.

MIQUELET ENAMORADIS

Donzelleta dels ulls negres!

Donzelleta del ulls negres
No'm mireu que'm feis partir!
No'm mireu la donzelleta
Qu'en girar-se cap a mi
Vostres ulls llencen satgetes
Qui s'acoren dins mon pit...
Donzelleta, la donzella
No'm mireu que'm feis patir!

Donzelleta dels ulls negres
Mirau-me, no'm feu morir!
No aparteu, no, donzelleta
Vostres mirades de mi
Que quant les vostres minetes
No me miren fit a fit,
Donzelleta, la donzella
Lo meu cor sent defallir.

Donzelleta dels ulls negres
feis lo que vulgueu de mi!
Si'm mirau, la donzelleta
Lo meu cor ay! feis patir...

Si allunyau una miqueta
Vostres mirades de mi,
Donzelleta, la donzella
De desig me feis morir!

Donzelleta dels ulls negres,
Perque feis mon cor morir?
Donzelleta dels ulls negres
No fassau mon cor patir!

Si'm teniu l'ànima estreta
Entre patir o morir.
Donzella, la donzelleta...
feis lo que vulgueu de mi!

M. LÓPEZ LLULL

de la
S. A. M.

Janer de 1920.

Carta oberta

Al Sr. Vescomte de Campflorit
Russia blanca, o allà on siga

Estimat Vescomte: ¡quina llàstima que no sigueu aquí! Admirau-vos!: En Lito festetja. Ell que n'era tant contrari, es caigut *en la red*, com deia ell. Llegiu i sabreu coses.

Diumenge dematí devers les dotze i mitja (l'hora *bien*) vaig anar a ca-seva a cercar-lo, tal com havíem quedat.—No hi era: era pel Born. Cosa grossa li haurà passat,—vaig pensar—quant ha faltat a la paraula donada. Men'hi vaig, i a les primeres passes el m'afin assegut a un pedric, lluny de tothom, tot cap-ficat i consirós.

—Lito, que tal?

—Ai, *hombre*, me contesta,estic desesperat!

—Que te passa?

—Anem, fugim d'aquí, d'aquest infern!

—Jo vaig mirar al meu voltant i no vaig veure cap *banya* ni cap *coua* de dimoni; al contrari, sols ovirava cares simpàtiques i belles que donaven al passeig un encant especial. No vaig dir res emperò; tan sols me vaig limitar a preguntar-li:

—Que no estás bo?

—No gaire, me contestá, anem a ca-meua i t'ho contaré tot.

Partirem. Ab gran estranyesa vaig veure que tenia la galsa esquerra vermella just foc, i que de su baix de l'orella li ratjava una gota de sanc. El seu trajo estava brut de pols; el capell també i posat de qualsevol manera sobre el cap. El butxacó de l'americana li penjava aguantant-se sols ab un fil, havent desaparegut el seu inseparable mocadoret. La americana no portava cap botó, i si, en el seu lloc, dos forats com una *pessa-de-quatze*; la butxaca dreta esquixada i a la mànega *idem*, hi duia un *set cents setanta set* (no era set tot sol). Els pantalons malmenats i sense el frenc tan *chic*, semblant que, al manco, havia segut i no sobre una cadira. Que serà? vaig pensar. Ab l'esperança d'una franca explicació vaig respectar el seu silenci.

Arribam. Entram al seu despatx. Tira el capell ab tal força damunt el sofà, que el llac va saltar sobre el trespò. (Considerau la magnitud de l'enfado, quant ell, tan pulcre, tan elegant, arribava a tal extrem.) S'asseu

a una butaca, però de tal manera que, el pobre moble, va llançar un gemec esgarrifós.

—Però se pot sebre lo que tens?

—Ai, sí... deixem respirar!

I després ab veu fosca i cavernosa, com el qui destapa un gros secret, digué:

—Ai, Buscuret,estic enamorat!

—Enamorat? vaig fer jo, i no vaig poder manco de rompre en rialles devant aquella sortida.

No, continuá, no t'en rigues; el cas es *grave* i no pot acabar d'aqueixa manera; escolta'm: El dilluns passat, quant vaig sortir de casa, vaig topar-me ab ella; anava ab unes amigues, i com pots suposar vaig acostar-m'hi i parlarem llargament. Me va dir que el seu *papá* deia que jo era un *figuri* mort de fam; que sa *mamá* me trobava molt distingit; que *ella* m'estimava molt... etc. Quedarem que el diumenge mos veuriem pel Born. Avui a l'hora fixada hi som anat. Mai no hagués fet! Tot anava bé: jo'm passetjava tranquilament ab ella, quant de sobte veig venir dret a noltros un hom tot furiós. Lo que me'n feu donar compte fou el crit d'ella: *Ai! el papá*, i la seva fuita envers sa mare, que estava asseguda un poc més enderrera. Jo som quedat allà al mitx mirant-la com corria, sens sabre lo que me passava; però, una puntada de peu al mitx del *mapa-mundi*, que posá en commoció tot el meu cos fins als cabells que quedaren de punta, me feu tornar a la realitat. Me gir tot depressa i... la mà més rústica i pesada s'es posada solemnement sobre ma galsa esquerra. Encara'm bull la sanc! No basta això: m'ha omplert de dictoris propis de gent baixa i mal educada, tot malmenant i destroçant el meu trajo, capell i corbata qu'avui estrenava, deixant-me al bell mitx del Born ridiculísat, entre les rialles dels *pollos* i les llàstimes de les velles. Jo he cridat: *armas, nombre Vd. sus padrinos!*... però llavors m'he adonat de que era vell i... el meu futur *papá-polític*, que es lo més trist. Figura't quin *porvenir!* Quin *horizonte* de pau i felicitat doméstica!

He procurat calmar-lo, així com he pogut. M'ha dit que no sortiria fins diumenge (ho crec.) Hem quedats qui hi aniria per conjurar el *perill* i salvar el *honor*. Té ganés d'anar-s'en voluntari a Melilla, i jo en tenc de fer-lo viatjar... i si el vos enviava perque el distreguesseu? Ho pensarem i a la próxima vos diré lo que es estat. Adeu, sempre vostro.

BUSCARET DE LA PLANA.

Esperant a cal metje

Qui de voltros, discretes llegidores i benevolents llegidors, no es estat mai a cal metje?

Un per costipat, l'altre per qualsevol fute-sa, tots, sé cert, que vos hi heu trobats.

Això m'escusará de fer-vos la descripció de la sala d'espera, ja que totes son iguals.

Estava jo, l'altra diassa, esperant a ca'l meu metge, perque me curàs un granissó que m'havia eixit just a la punta del nas (que g. a D. es bastant allargadet, aixó dit entre paréntesis) i que me molestava molt, quant vengueren una dona grassa, grassa, que casi no passava p'el portal, en companyia d'una joveneta prima com una agulla de cosir de les més primes. Me saludaren i els vaig correspondre.

La dona grassa m'afinà el nas i digué a la joveneta:

—Mira, pobre senyor, li deu fer mal: pareix una bolla de billar.

Jo no vaig sentir mes que *senyor* i *billar* i amatent vaig contestar.

—Ahir vaig fer la darrera partida, i per cert que la vaig perdre.

—No, si no li deia aixó! volia dir que aquest grà que té pareix una bolla de billar.

—Efectivament es un poc grosset, però no arriba a tant, santa dona.

—I li fa molt de mal? Que s'hi posa?

—Oh! ja veurà: venc aquí i D. Narcis, el prem ben premut, el pinta amb yodo i... fins un altre dia.

—! fa molt de temps qu'està així?

—Uns quinze dies.

—Quinze dies! I vostè té tanta paciència de no fer res mes que lo qu'el metge li diu?

—Que voleu que faci? Jo no som metge ni he estodiat medicina, i no puc sebre qu'es lo que tenc de fer per curar-lo.

—Jo tampoc som metge, emperò s'hivern passat me sorti una granissada a s'esquena que feya feredat. Sab amb-e que m'ho vaig curar? No vaig anar de metges, no. Una ve'nada me digué que ella tambe ho havia tengut i que res li havia anat millor qu'una fulla de col trepitjada (pobre fulla, vaig pensar, amb els 199 kilos i pico que deveu pesar si que va quedar bé) m'acal, la cull d'en terra, la pos dins la panera mentres mercadetjava les tomàtiques, i m'en vaig a ca-meua. Pos la fulla a l'esquena i als tres dies justs i rodons ja no me temia de res.

—Si que va esser un bon remei!

—Oh! i aquesta va tenir aquest istiu *la fel sofregida*, i els metges no me l'arribaven a curar. Jo havia sentit a dir que un diari enrodillat a cada braç era tan i tan bò; jo que sí, que agaf uns diaris i els hi embolic, i que me'n dirà? al cap de cinc dies els hi llev i...

—Ja va estar bona?

—No, no senyor, els dos braços li quedaren escrits que pareixien dos diaris. Sab a que fonc degut això? a les tintes *bones* que ara hi há, que tot ho enmascaren.

—Sí, son mol dolentes, però que hi farem? Hem de correr els temps així com venen.

—Oh! i no acaben aquí les malalties qu'he curades sense metge. Es meu quant es *grip-pi*, el va tenir, i de resultes li sobrevengué una *barretinamonía* i tenia una febrada horrosa: pareixia un braser. A ca meva sempre havia sentit dir que els cascalls amb fulles de maria lluisa posats devall el llit, *talla-ven* la febra en sec. Vaig anar a cercar-ne un bon manat i ho vaig posar tot devall el llit, i que m'en dirà?...

La porta del despaig del doctor s'obri,

paraguè aquest a la llinda, i somriguent demanà a qui tocava el torn.

Vaig passar avant i fou per aquest motiu que me vaig quedar sense sebre quins miracles havian obrats els cascalls i l'erba lluisa.

PÈRE VENTAFOC.

Urgentment

El sen Tomeu es un pagès d'una sexentena d'anys, alt, prim, peil morena colrada p'el sol i un poc curt d'enteniment.

Habita, juntament amb la seva costella, al poblet de Bini-Aloy, vilatge mig amagat en el fons d'un ombrivol comellar del cor de la muntanya.

Fruit d'aquest matrimoni n'és en Toni, jovesà que fa tres mesos va sortir del poble per complir amb els seus devers militars.

Això es lo que tenia constantment preocupats i melangiosos al sen Tomeu i a la seva dona, perque desde que s'en era anat, no havien tornades sebre noves seves. Un dia horabaixa mentres el sen Tomeu, qu'acabava d'arribar de la feina, estava en el portal de ca seva fumant una pipada de tabac ros. (ditxós ell) el carter li va entregar una carta, la mirà per tots costats i va acabar per resoldre que lo que li embarassava mes era el negra i cridà un veinat qu'era un poc lletraferit; i aquest despres de moltes premudes, va llegir lo siguent: «Apresiado padre: Os escribo la presente para manifestaros mi buen estado de salud. A. D. G.

Sabreis que los sapatos que me daron en el cuartel ya estan foradados y por lo tanto mandadme con urquencia unos nuevos.

Vuestro hijo que os quiere

Tonio.»

Al sen Tomeu li brillaren els ulls d'alegria, amb un bot ja va esser a cal sabater, compra les sabates i a força de cavilacions va deduir que la manera mes aviat per enviar-les al corter, seria per *telégrafo*, i ja es partit cap a les afores del poble. Una vegada arribat, s'enfila per un *poste* penja les sabates a uns dels fils transmissors de les paraules, i com un homo que creu haver fet una gran cosa, s'encaminà xano xano a contar el fet a la seva estimada esposa. No feia cinc minuts que s'en era anat, quant va pasar per allà un pobre jornalier qui al veure unes sabates tan noves penjades del fil, tal volta creguent qu'era un miracle, va pujar al palo despenjant-les i dexant-hi les seves velles i foradades.

Al cap de mitja horeta de succeïda la feta, el sen Tomeu va tornar a veure si ja eren partides les sabates, i al trobar-n'hi unes de velles enloc de les que hi havia posades, cregué que el seu fill les hi enviava perque les fes adobar, i parti tot xalest cap a caseva, beneint els invents moderns.

RAT PENAT.

Ullissó ben aprofitada

Una vegada l'amo de Son Cadenera venqué a Ciutat acompanyat d'un dels seus missatges, homo, aquest, d'aquells que ja en el dia n'hi pocs, tant carregat estava de bona fe com d'ignorancia.

Arribats a Ciutat que ja era gran dia, pensaren d'anar a berenar, i aixi ho feren. Allà, per devers Plassa, entraren dins una fonda i s'atiparen de tot lo que tengueren ganés i a la casa hi havia. Durant la berenada, res de nou ocorregué fins que a l'acabatall, l'amo de Son Cadenera vé cosa des missatge que no li agradava, i comensà a fer-li senyes que'l missatge no entenia. Quant estigueren llests i sortiren defora, l'amo tot enfadat i un si fa no fa empegait, diu an el missatge:

—Mira tú, pus mai tornis fer lo que has fet. A on has vist mai que un *palillo* despres d'emprat el deixin an es *patillero*? No me veus a mi que el m'en duc xupant? Qui ha vist mai, una cosa que t'has posada a sa boca, deixar-la per un altre? Això no està be. Te valga per un altre vegada.

El bon missatge no tengué paraula per contestar; i entre ell meteix deia: Ja'l me'n volia dur jo!... I per voler fer més...! Jo no havia estat mai a la fonda...

Quant arribà l'hora-baixa, determinaren de romandre per anar a les titeres; però abans també pensaren d'anar a posar miques, i tornaren a la fonda a on tant un com l'altre demostraren no estar desmenjats. Una vegada sopats i en camí del *circo* el missatge tot satisfet veent que no havia fet motiu perque l'amo el renyàs, li diu:

—Veis l'amo, no'm prodreu dir toixerut. Avui a vespre he procurat no fer-ne cap. Veis (se treu de dins la butxeca la forqueta amb que havia sopat) no la me n'he duita xupant perque pesa... Que la voleu? o la tir.

TRAGINÉS.

Anunci ⁽¹⁾

Se admiten socies de cualquier color político, sean blancos, rojos o negros. Una vez ingresados en la casa garantizamos no se les llamará feos; todo serán slabauzas.

Para informes en una calle entre Rambla y Borne.

Esquits i espíres

El Sr. Garcias ha tengut una gran pensada amb lo dels Hidro-avions, d'aquí a Barcelona.

Lo que nos mos pareix tant bè es que en el primer viatge hi duguin en Cambó, l'homo tal volta, de de més poc pes d'Espanya. Qualcún altre que noltros coneixem, per exemple, seria més bon element de prova.

(1) Hem admès aquest anunci en llengua oficial, per que i puguem entendre castellanos, gallegos (i) bascos (i) valencianos (i) etc.

Encara una altra raó en contra del *leader* catalanista.

Això d'anar per l'aire amb un homo que sempre gira la cara allà d'on li vé es vent, vol dir que no hi ha perill de desgracies?

El *Diario Católico de la tarde* defensor, per ara, dels lliberals secs, mos pintava de mà mestra l'altre dia, els efectes de llum que produïa un lletrero elèctric a una botiga de devant.

I a noltros mos feia recordar una feta que verem desde un terrat.

Eren dos colomistes que s'insultaven: un d'ells fent senyes amb les mans, deia: Ho veus! ho veus! Jes!!

Procediments un poc més grossers que els lletreros elèctrics, però al cap i a la fi, baralles entre dos veinats en competencia.

Si no hi ha contra-orde, segurament quant aquest número sortirà al carrer, tendrem l'esquadra inglesa entre noltros. No està mal: es una bona senyal per donar-mos a comprendre que encara no mos tenen olvidats.

I el govern espanyol, que deu pensar d'això?

I les autoritats locals quines precaucions han preses perque no mos manquin queviures?

Aquests catalanistes de Mallorca son el dimoni. Amb tal d'arribar al *candelero* s'apleguen amb qualsevol. Fins-i tot amb n'Alba! que ja es el *colmo* de les males companyies.

Ja poden anar vius. Hi ha un senyor que sempre estarà a l'aguait de lo que faràn o deixaràn de fer.

Mai los perdonarà les carabasses que li han donat cada vegada que ha tengudes intencions de dur-los per ca-seva.

Menos mal que gracies al meteix senyor, avui en dia a Mallorca ningú s'atreveix a dir-se catalanista.

A noltros, els de L'IGNORANCIA, mos agradaria mes que a Mallorca ningú en fes de catalanista.

Mallorca, Mallorca, Mallorca! Aquesta es la santa paraula.

—«Ja m'agradaria a mi també escriure a estones en mallorquí; però com no'n sé, no tenc més remei que escriure *en la lengua oficial*»

(Paraules d'un gran homo cada pic que ha volgut conquistar alguns dels elements catalanistes).

Berbes

A una escola:

El mestre.—Com s'ha de posar cuixot, amb *q* o amb *c*?

L'otlot.—Amb tomàtiga es de la manera millor, senyor mestre.

Entre autors:

—Escolta, Euripides, i com te va la comedia?

— De primera; me dona per viure.
 — De modo que has tengut èxit?
 — Ca! Però com cada vespre el públic umpl l'escenari de patates, tomàtignes i altres verdures; així com estan les subsistències, figura't, homo, si faig el negoci.

Entre un matrimoni mal avengut:
 — Escolta, Pere; vols que mat el gall? que avui fa vinticin anys que mos casarem.
 — I quina culpa en té l'animal de la barbaritat que ferem fa tant de temps?

A un restaurant d'Àfrica:
 Un senyor, a l'entregar-li el compte, exclama:
 — Què es de car!
 — Es tarifa, senyor.
 — No, senyor; això no es Tarifa, es Ceuta.

TRENCA-CLOSQUES

El meu CONCURS

Mitja dotzena de puros

GEROGLIFIC

FUITA DE CONSONANTS

..E..A-..O..UE

Per entrar en sorteig basta sols endevinar un dels dos trenca-closques; però per treure la mitja dotzena de puros serà necessari endevinarho tot; el qui sols ho endevini a mitjes, tindrà el premi a mitjes: la mitja de la mitja dotzena. Entesos?

Com poreu comprendre jo no puc fer quedar malament a la Companyia Tabacalera, fent-vos suar un poc manco de lo que ell, mos fa suar per porer adquirirne tan sols un. Jo som patriòtic i no li puc fer la competència. Endavant ses atxes!

JOANET DE SA GERRA.

SINCATEGOREMA

Cosa del vegetal. — Nom de riu.

Ofici.

ELS TRES GERMANS.

Fins dijous qui ve, si Deu ho vol.

Solucions del numero passat:

Al geroglific: Estar agafat pels quatre costats.

A la frasse feta: Hi ha mes dies que llançomisses.

A la fuita de vocals:

Cavallet quan eres jove
que anavas de pentinat

i ara has arribat
que no dus pels a sa coua.

A la xarada; Capoll.
A l'endevinaia: La primera semana de correma.

Al Sincategorema: Pescador.
Endevinaies: Els tres germans, Pere Ventafoc.

JOANET DE SA GERRA.

CORRESPONDENCIA TRENCA-CLOSQUERA

Porqueret de la Pelliça.—Fins dissapte passat no vaig rebre la vostra carta; el senyor Director la tenia i es estat malalt. Tèniu raó que vos vessa en lo de les semblances: eren vostres; si vaig posar un altre nom va esser per distracció. Dispensaume. Desitjaria la vostra adreça...

En Toni Gros.—També vaig rebre tart la vostra. Tot s'es rebut pero no tot podrà anar.

Fabiol.—També arribà tart... però tot se's arreglat... no es ver? El Director me diu que se posarà el bussón a la redacció segons els vostres desitjos i els de molts. Estau content?

Rat Penat.—Ja'm pensava que ereu mort, sant homo. Malavetjau que vegem sovint la vostra lletra.

JOANET DE SA GERRA.

Tip. de S. Pizá

MERCERIA
preferida de la gent de bon gust
Gil Panadés
Sucessor de MARIA JUIME
QUINT, 12
Sucursal: Jaume II, 1, i Brossa, 2
Dibuixos, pintura i brodats a la mateixa casa.

Perfumeria ROYAL
Colón, 5 i Baratillo, 1
PALMA DE MALLORCA
Productes de perfumeria, els més selectes del país i estrangers.
—Paraigues, guants, corbates, etc.
Tot de classe superior i a bon preu.

Argenteria REY
la més anomenada de Ciutat
Colón, 23
Or, argent i platí
Orfebreria religiosa; Joies artístiques; objectes de servici de taula i tocador.

Noviis: Abans de parar casa, per tot lo que s'es master de taula, cuina i servei domèstic, anau a
CA'N BUADES
COLON. 38
Casa ben proveïda de tot i a preus que vos satisfaran.—Anau hi, que no vos ne penedireu.

AUTOS I CAMIONS

Automovils **Apperson**: 8 cilindres 34 | 60 H.P.; Elegantíssim i cómodo: Una verdadera meravella mecànica: Consum garantiat: 22 litres per cada 100 Kms.

Camions **Vichita**: Una gran revolució an el transport. Adoptat pel Govern Nord-Americà; Rapidesa i gran economia.

De 1 a 6 tonelades de carega util i amb carroceries a conveniencia del comprador.

Tant els cotxes com els camions se venen completament equipats i a preus que no admeten competència.

Per informes dirigir-se:

Sto. Domingo 12-1er-1.^a Ciutat de Mallorca.